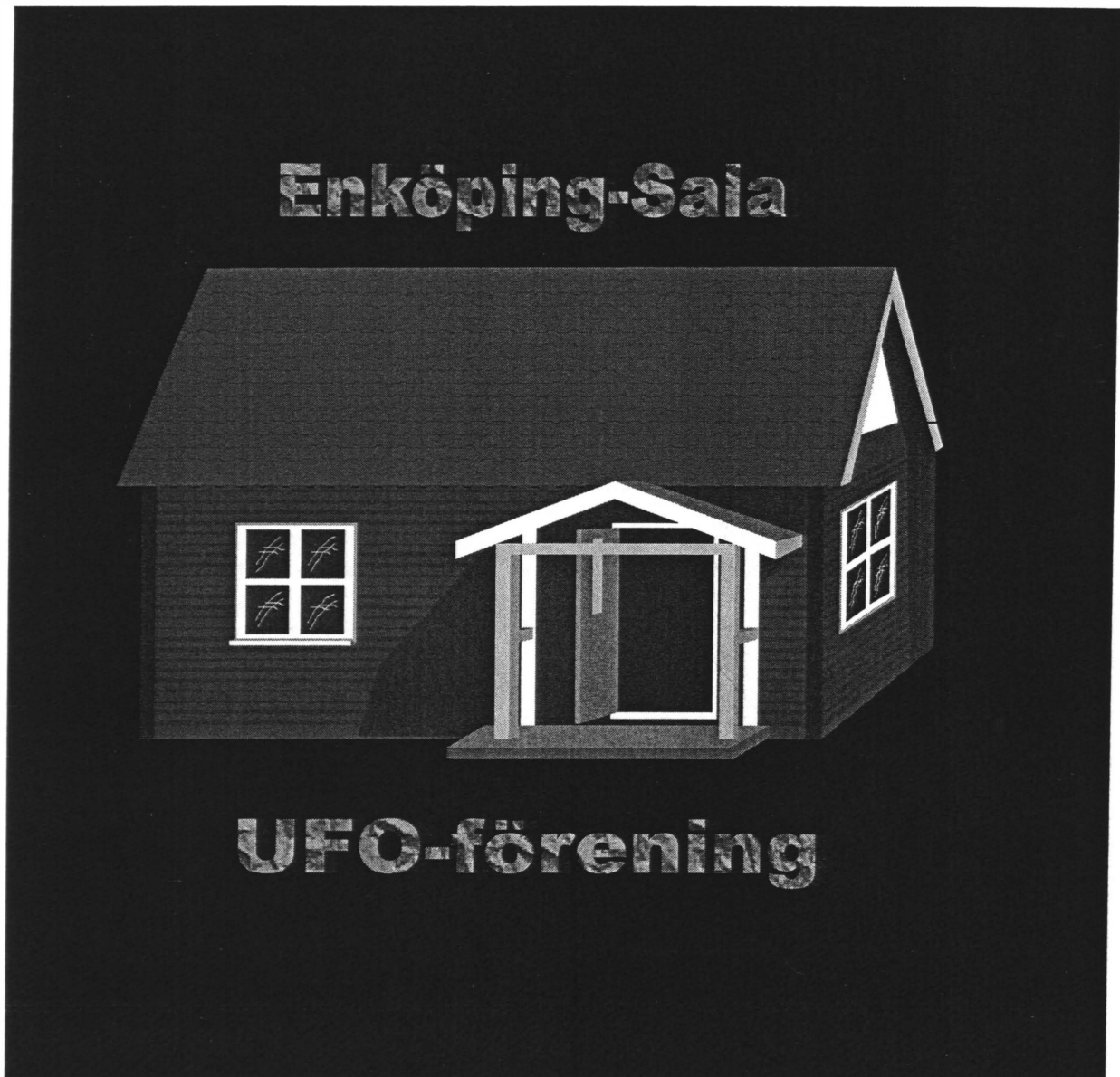

UFO – ALLEHANDA

NR. 2 2004

Medlemstidning för Enköping-Sala UFO-förening

UFO-ALLEHANDA

är Enköping-Sala UFO-förenings medlemsblad som avser att ge medlemmarna aktuell information.

Medlemsbladet utges av föreningens styrelse och utkommer med tre nummer per år.

Vi har vår klubblokal i "den lilla röda stugan" vid korsningen E-18 - väg 55, eller Ullundakorset som det också kallas.

Medlemsavgiften i Enköping-Sala UFO-förening kan inbetalas på föreningens postgirokonto 67 81 27-2

Adress:

Enköping-Sala UFO-förening
C/O Anita Andersson
Widegatan 18
745 36 ENKÖPING

Telefoner:

Ordförande Anita Andersson 0171-370 65
Sekreterare Mats Nilsson 0224-867 71, E-post: mats.022486771@telia.com

För materialet ansvarar respektive författare.

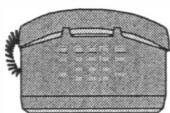
Hej Alla läsare!

Nu har äntligen våren kommit, synd bara att det går så fort. Redan finns tussilago och blåsippor och vitsipporna är på god väg att slå ut. Sen kommer liljekonvaljerna...osv, osv. Det har varit lite tunnslätt med nummer av UFO-Allehanda men jag har talat med den övriga styrelsen om vi inte ska försöka ha som mål att komma med 4 nummer under ett år. Ibland ringer det folk och ska ha tag i mig och min sambo svarar att jag är på jobbet, då blir dom i vissa fall förvånade och undrar om jag inte har ufo som jobb. Tyvärr är det ju inte så. Vi har alla våra ordinarie jobb, familjer, och en hel del andra saker som ska hinnas med, dessutom ufojobbet som i och för sig är nära på ett halvtidsjobb. Jag brukar säga att jag har stora fritidsproblem. Då funderar mina vänner hur jag kan ha det då jag jobbar med ufo vid sidan om. Då svarar jag att jag får aldrig fritiden att räcka till, det är mina fritidsproblem.

I det här numret har vi tagit upp lite om Hessdalen, Arnolds kåserier fortsätter samt att vi har lite annat smått och gott. Det är inte alltid lätt att hitta material till en sådan här lokal liten tidning. Det är inte meningen att det ska vara en flaschig tidning i stil med UFO-Aktuellt inte heller ska det vara krystat bara för att få ut en tidning med så många sidor som möjligt. Vi tycker det är bättre med en lite tunnare tidning som innehåller det senaste på lokalplanet.

Snart är det Riksstämman, den kommer att hållas i Göteborg den 15-16 maj. Förra gången vi var i Göteborg var 1992 och det var faktiskt också den 16 maj samt den 17 på söndagen. Jag minns så väl för det var ju Norges Nationaldag den 17 maj och det var lite festligt i Göteborg som i Norge. Då var vi på Liseberg, och det lyste från kupolen över halva staden "UFO-SVERIGES RIKSSTÄMMA" Det var roligt. Det är sådana små minnen man kommer ihåg och tycker att det är värt mödan att arbeta med föreningarna.

Hoppas ni får en trevlig stunds läsning nu när ni snart kan lägga er i hängmattan och slöa efter veckans strapatser.

0224-867 71

Hessdalen

Norsk UFO Senter AS som ligger i Ålen i Sør-Trøndelag och öppnades förra året, har redan fått ekonomiska problem. Det hade hoppats kunna attrahera tusentals besökare årligen, men så blev det nu inte. När centret öppnades trodde man att det kunde locka till sig 38.000 besökare varje år, men debutsäsongen förra året blev besökssiffran så katastrofalt låg som 2000. Nu tvingas ledningen dra ner på verksamheten eftersom hela aktiekapitalet på 900.000 har förbrukats och en konkurs står för dörren.

Det har blivit en bitter besvikelse för kommunen som hade bidragit med kapital till uppbyggnaden av centret. Även privata investerare hade köpt andelar i projektet som i början hade en budget på 20 miljoner norska kronor för utbyggnaden.

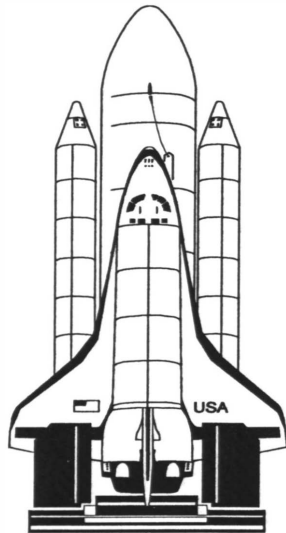
Centrets fåtaliga personal har sagts upp medan bankerna avgör framtiden för centret. Det har en utställningshall och en cafeteria som nu är stängda och de ambitiösa utbyggnadsplanerna har lagts på is.

Uppgifterna ovan är hämtade från Aftenposten English Webb Desk/NT

Jörgen Granlie

Enköping-Sala UFO-förening har vårfest

3...2...1...0 Vi startar mot Ullunda... Var det UFO-stugan?

Nu är det dags igen...Vårfest hos Enköping-Sala UFO-förening.
Fredagen den 23 april 2004 kl: 18.30.

Tag med ett gott humör, ett paket till auktionen.
Vi beställer något eller så kan du ta med något hemmifrån.

Luftiga aktiviteter

Av Arnold Idebring

Hejsan alla läsare. Det känns rätt konstigt att man trots sitt handikapp och med hjälp av en spökskrivare fortfarande kan medverka i vår medlemstidning. I dag tänker jag berätta lite om mitt ungdomliga flygintresse. Det var väl inte så ovanligt att pojkar i den åldern intresserade sig för modellflyg. Det började då redan mellan 8-9 års åldern. Vi hade ju då helt nyligen Charles Lindberghs berömda Atlantflygning som sysselsatte tankarna. Och vid 8-9 års ålder byggde jag själv ett flygplan med hjälp av sockerlådsbräder och målade det blått, kommer jag ihåg. Det försågs med en vindsnurra och texten "Spirit of S:t Louis". Det var naturligtvis väldigt viktigt. Jag satte upp det på källartaket på en stång och det fungerade som en vindflöjel i många år. Och intresset som sagt, det var väckt. Man försökte spara en slant då och då för att kunna köpa färdiga byggsatser och bygga modellflygplan. Den katalogen man läste flitigast då, det var nog flygplanskatalogen från Sven Wentzel, en modellplansfabrik i Stockholm. Någon gång då så skickades det efter en skalamodell som det var frågan om då, för man ville ha en modell som liknade ett riktigt flygplan. Jag skall återkomma till andra typer sen.

Det jag fastnade för som min första byggstats, tror jag att det var Taylor Cub, ett amerikanskt sportflygplan som var väldigt i ropet just då. Det var ett tvevingat kupéflygplan, gult till färgen. Som sagt, jag byggde min Cub. Det tog säkert flera veckor. Ett hade jag ju redan lärt mig, - man skulle vara väldigt noga. Det var inte att fuska fram någon ting om man skulle få det att fungera. Och det var nu så att jag hade tänkt mig det som en flygande modell, inte så som en prydnadsmodell. För flygande, - med det menade man att det skulle förses med en gummimotor som man vevade upp motsols då, och släppte iväg.

ja, - efter vissa mödor och besvär, så fanns den där Cuben färdig att provflyga. Men jag hade också börjat intressera mig för att fotografera. Jag hade köpt en kamera med ramsökare för 8 kronor och man skulle försöka fånga det där planet i luften och det skulle ju se trevligt ut. Man gick ut och man gjorde ju några misslyckade starter. Man fick liksom inte planet att gå åt det håll man ville för att kunna fotografera det. Det gick för långt ifrån en liksom.

Men så småningom lyckades jag trimma in det så att det gjorde den högersväng, vilket sedan visade sig vara ganska ödesdigert. Jag hann precis få bilden av det, innan det av någon konstig anledning ändrade färdriktning och bar iväg i en vänstersväng i stället. Bilden visade sig senare vara ganska bra, man såg klart och tydligt planet där det flög. Om det nu berodde på ett vindkast eller vad det var, det vet jag inte. Men det sopade med den kraft det hade rakt in i logväggen och nedanför på marken låg det en hög japanpapper, balsaribbor och allt vad nu flygplanet bestod av. Det var att gråta en skvätt invärtes och försöka sätta igång att reparera det. Det var väl kanske inte så mycket förlusten av själva flygplanet som kändes värst, utan det var väl pengarna man hade kastat bort. Jag kommer inte ihåg vad byggsatsen kostade, men det var en ganska blygsam summa. Planet var cirka 40 centimeter i spännvidd. Jag byggde upp det igen, dock inte som flygande modell, utan det blev stående på en

hylla. Vart det senare genom tiderna tog vägen det har jag glömt.

Efter den här perioden började man också på att bygga flygande modeller. Det blev populärt att tillhöra en flygklubb. Flygklubben som jag kom att vara med i några år, befann sig i Boglösa. Bland annat byggde jag en modell som hette Gladan, med en spännvidd på 84 centimeter, tror jag att det var. Den deltog i en del söndagstävlingar. Längsta flygtiden var 12 minuter, vilket var en bråkdel av det som man kunde uppnå om man hade tur en att komma in i en uppvind till exempel. Det hände att många fick åka flera kilometer för att leta efter sina modeller efter flygningarna.

Intresset blev ju förstås inte mindre och mindre, utan man började väl själv att vilja komma upp i luften också. På den tiden så var det flygdagar på Hässlö flygplats i Västerås. Jag kommer inte ihåg vilket år det egentligen rörde sig om, men jag tror att jag var 14-15 år när jag tidigt en morgon cyklade iväg till Hässlö. Där tillbringade jag hela dagen genom att gå omkring och titta och lyssna. Bland annat så var det passageraruppstigningar med dåtidens nyanskaffade J86 bombplan, tvåmotoriga Junkersplan. Jag tror att det kostade 10 kronor att följa med på en liten tur. Och det är klart, man stod i kö där då, för att komma ombord. Turen gick över Irsta, Ängsö och tillbaks igen till flygfältet. Det var en upplevelse på så vis att det var som att åka i en stor lastbil ungefär. Inte såg man ut så värst mycket heller, annat än genom förarkabinen och det lilla sidofönster som navigatören hade att titta genom. För övrigt så dunkade och smällde det, så det var nästan som att åka lastbil. Men man hade flugit, det var det viktigaste. Jag tror säkert att man avstod från att överhuvudtaget äta någon ting den här dagen, bara för att man skulle ha råd med detta. Det var ju mycket pengar på den tiden.

Ja, - åren gick och man väntade på nästa sensation som skulle bli då. Det

här var en påsk, jag tror det var en långfredag. Vi hade en i Simtuna Vad som hette Thorvald Andersson. Han hade ju två flygplan på logen och ett hade han som han flög med. Han skulle så småningom ta

trafikflygarecertifikat som det hette, så han gjorde ju allt för att få flygtimmar. Han for omkring lite överallt i socknarna och hade passageraruppstigningar. Man fick flyga med i 10-15 minuter för fem kronor. Det var nog rena självkostnadspriset alltså, det var bara för att han skulle få flygtimmar.

Den här påskan var han vid Ekeborg i Frösthult, alldeles efter landsvägen kommer jag ihåg. Man åkte ju dit naturligtvis, om inte annat så bara för att titta. Men frestelsen blev nog för stor, så man skrapade ihop den där femman och ställde sig i kön och kom med så småningom. Han hade en Tiger Moth, ett dubbelvingat tvåsitsigt plan. Så småningom blev det min tur och man tog plats i bakre sittbrunnen. Starten gick och man fick

kommunicera med föraren om vad man hade för önskemål och så vidare. Jag berättade att jag gärna ville flyga över mitt hem i Heby, som byn hette. Jo då, det skulle jag väl få, så resan gick över Heby och en liten cirkel runt där och man tittade ner för att se om man kunde se någon där nere. Och mycket riktigt, min far stod bakom knuten och pinkade kommer jag ihåg.

Resan fortsatte vidare upp till Vad i Simtuna. Det är inte så långt dit, bara 2-3 kilometer. Han skulle hem och tanka och äta frukost också. Så han frågade där i talröret om jag hade något emot att följa med på samma resa. Och det hade jag naturligtvis inte. Vi landade på gårdet utanför gården och allting var frid och fröjd. Han hade en bror som kom ut med en kärra med bensinfaten. Han tankade där medan vi fick lite kaffe i köket, kommer jag ihåg. Det var dags att åka igen. Det tog inte alls så lång stund det där. Vi hade pratat en del om flyg och mitt

flygintresse. Och så tittade han lite på mig och så sade han:

- Hör du, jag sätter i pinnen åt dig, vill du det?

Pinnen, - det var alltså dubbelkommando, Tiger Moth var ju avsett som skolflygplan. Han satte dit pinnen i den bakre sittbrunnen. Så pratade vi lite grann om hur man använde den. Man fick inte ta i med völd och så, utan det skulle vara mjuka rörelser.

Vi startade på väg mot Ekeborg igen, det skulle ta 7-8 minuter. På vägen ner då så hörde jag i mitt öra:

- Nu skall vi svänga vänster. Vill du ta spaken och känna på hur det är att svänga? Nu visste jag ju hur jag skulle använda den. Planet svängde åt vänster.

- Nu stiger vi lite till, sade han. Jag drog åt mig spaken, och mycket riktigt, kärran följde med. Det var bara frid och fröjd.

Sedan när vi kom i närheten av landningsplatsen igen då, så reducerades höjden ganska fort. När man kom från 300 meters höjd så gällde det att reducera höjden snabbt så man kom ner på gärdet. Men det tyckte jag var lite läskigt, för att han satte planet att glida i sidled neråt, för

att på det sättet förlorade vi höjd fort. Det var ungefär som att åka hiss. Det gick rätt fort från 300 meters höjd till kanske 100 meter. Men det deltog inte jag i med min spak. Ja, då hade den dagen gått till ända. Gissa om man var stolt och lycklig.

Bland det sista som jag egentligen utförde som modellbyggare, det var DC9-an som man hade gått och förälskat sig i. Det var ett flygplan som man tyckte var vackert. Men det fanns inga modeller av det att köpa då. Utan jag och en kamrat, han var förresten furir vid P1 då, vi köpte lösmaterial och satte igång byggandet av planen med hjälp av skisser. De skulle inte flyga, men de skulle vara så detaljrika och snygga som möjligt. Vi försåg dom till och med med stolar och gjorde så att man kunde lyfta av en del av planet så man kunde se hur det såg ut inuti. Jag vill minnas att vi höll på över ett år med dom där. Det var väl inte varje dag, men någon gång ibland när vi kände lust för det, samtidigt prata lite och göra nån ting. Det var nog det finaste jag har presterat i den vägen.

Ja, sen vet vi ju hur det går. Intressen för andra saker tog överhand. Det blev tjejer och tjejer. Så på den vägen har det väl varit och är fortfarande.

Ni kommer väl ihåg att prenumerera på UFO-Aktuellt för år 20004.

Där får ni de senaste nyheterna om vad som händer på ufofronten samt även astronomiska företeelser samt en del smått och gott från andra länder.

Ni får veta vad övrig press skriver om UFO-Sverige.

UFO-Raden/Rapport-Nytt är också en värdefull tillgång för den som vill veta vad som händer på

rapporteringsfronten. Sätt in 200:- för UFO-Aktuellt.

Och vill ni även ha UFO-Raden/Rapport-Nytt så kostar det 120:- till. Sätt in på pengarna på p.g. 50 50 60 – 4 UFO-Sverige.

Visste du att
människa!!!!!!

...1 300 liter svett kommer att spridas ut i atmosfären per

Ny medlem av solsystemet upptäckt

Astronomer har hittat solsystemets mest avlägsna medlem 7 miljarder kilometer bortom Pluto.

Allra längst bort i solsystemet har astronomer upptäckt något som liknar en planet. Objektet är ungefär lika stort som Pluto, och är det mest avlägsna som kretsar kring solen som någonsin har observerats.

Den kalla och avlägsna planeten har fått namnet Sedna efter inuiternas havsgudinna, som levde på botten av Norra ishavet.

Sedna har en diameter på ungefär 200 mil, och går ett varv runt solen på 10 500 år. Just nu finns den 13 miljarder kilometer från jorden, vilket är tre gånger så långt bort som planeten Pluto. Om 5 000 år kommer den att vara mer än tio gånger så långt bort.

- Sist Sedna var så här nära jorden var vid slutet av senaste istiden, säger astronomen Mike Brown vid California Institute of Technology.

Han hittade Sedna med hjälp av Samuel Oschin-teleskopet utanför San

Diego i november, och flera andra teleskop har sett planeten sedan dess. Mike Brown vill inte kalla Sedna för solsystemets tionde planet.

-Jag anser inte att Sedna och Pluto är planeter. En planet bör vara avsevärt mycket större än andra objekt i närheten. Men det finns ingen officiell definition av vad som är en planet.

Pluto ligger i ett område i utkanten av solsystemet som är fullt av mindre stenar och isstycken. Sedna verkar ligga ensam betydligt längre bort, men forskarna räknar med att finna fler liknande objekt i närheten under de närmaste åren.

Maria Gunther Axelsson
maria.gunther.axelsson@dn.se

UFO-rapporter

Det har länge varit dåligt med ufo-rapporter från området kring Enköping-Sala-Västerås. Hittills i år har vi dock fått in två rapporter. Det här är vad som observerades:

ENKÖPING

31/12-03

Några gifta par var inbjudna till nyårsfest hos ett bekant par som bor på fjärde våningen i ett centralt beläget hyreshus i Enköping. Efter tolvslaget stod de vid fönstren och tittade på nattens många fyrverkerier.

Plötsligt får någon syn på ett lysande föremål som kommer mot dom. De

uppfattade det som ett lysande klot som på cirka 300 meters höjd kom flygande med ganska hög fart in över staden från nordväst. Från lägenhetsfönster på husets motsatta sida kunde de sedan följa föremålet tills det så småningom försvann, för att kort därefter återvända åt samma håll

varifrån det kommit och sedan åter svepa tillbaka igen. Denna gång slocknade plötsligt ljuset och man kunde då se en svart trekantsvinge avteckna sig mot himlen.

VÄSTERÅS

7/3-04

Flera personer i Västerås ringde VLT – Västmanlands Läns Tidning och berättade att de sett flera lysande föremål röra sig över staden. Det resulterade i en artikel i VLT 8/3-04 som återges här nedan.

Lysande himlafenomen

Oregelbundet och i formationer flög de över Västerås. Vad det nu var? Polisen, flygplatsen och VLT:s redaktion fick samtal från oroliga och undrande människor.

Klockan var närmare 20 när observationerna gjordes. Vittnesmålen skiljer sig något åt, men vi på VLT kunde konstatera något som såg ut att vara flygande, lysande föremål i formationer om tre stycken och något enstaka exemplar av vad det nu var.

Flygledaren på Västerås flygplats, Björn Stavås, hade efter samtal med en meteorolog och en pilot, sin teori klar:

- Det var en kallfront som kom in från norr och i den var det tunna moln vars molntappar innehåller iskristaller. Kristallerna reflekteras av månljuset och det kan ha sett ut som klot som rörde sig, berättar Björn Stavås.

Men det kan också ha rört sig om så kallade ufo-ballonger. Det är en liten varmluftsballong som består av ståltrådar, en plastpåse och en värmekälla i form av parafin.

Ufoballonger är framtagna som ett tystare och miljövänligare alternativ till

fyrverkerier och kan hålla sig i luften i tio minuter.

- Det kan vara någon som skickat iväg en serie sådana. det har hänt flera gånger tidigare och är en tänkbar förklaring nu också. De kan ändra riktning och när de driver med vinden kan de se ut som de blinkar, säger Jörgen Granlie, aktiv i UFO-Sveriges lokalgrupp i Enköping.

Tydligast i går kväll tycks ljusfenomenen ha varit på Vallby.

På rapporten från Västerås finns det en fortsättning. Följande artikel fanns att läsa i VLT 10/3-04:

TV 4-anställd skapade lysande nyhet.

Mystiska ljus har skådats över Västerås. TV 4 var först med att avslöja sanningen. Men de berättade inte att det var en av deras egna anställda som orsakat ljusfenomenen och som intervjuades i inslaget.

TV 4 sände i måndags ett inslag med förklaringen till det mystiska ljusfenomen som observerades i Västerås i söndags kväll. En anonym person berättade med förvrängd röst hur några vänner släppt i väg ett antal ufo-ballonger, brinnande parafinklumpar under en plastpåse som seglat i väg genom luften som luftballonger. Personen sa i inslaget att uppsåtet inte var att lura någon, men att om man hamnar i tidningen så är det som grädden på moset. Vad TV 4 valde att inte berätta var att det var en av deras egna anställda som stod bakom upptåget och som intervjuades i inslaget.

Thomaz Magnusson som är redaktionschef på TV 4 Mälardalen svarar på varför man valde att inte berätta att personen var en anställd:

- Det här var ett pojkestreck som den anställda gjorde som privatperson och inget som vi visste något om i förväg.

Våra anställda har samma rätt till anonymitet som alla andra. Vi har alltid en diskussion om anonyma källor och vi tyckte att det var värt det, säger han. Att den intervjuade var en anställd på TV 4 kom fram efter att han själv på måndag morgon skickat ett mejl till en anslagstavla på internet där hans egen mejladress stod utskriven:

"Kolla artikeln på www.vlt.se...

Skickade ett tiotal i går kväll...

Resulterade i en tidningsartikel! O enligt rykten även ett tv-reportage...

Hiscore..."

På frågan om det inte finns en risk att tittarna känner sig lurade när det kommer ut att den anonyma personen

var en av TV 4:s egna anställda, svarar Thomaz Magnusson:

- Nej, jag kan inte förstå att tittare känner sig lurade. Vi ville med inslaget tala om vad ljusfenomenet var eftersom många undrade, och det gjorde vi, säger han.

Den anställde vill understryka att det inte var för att producera nyheter till TV 4 som de skickade upp ballongerna.

- Jag gillar fyrverkerier och sådant. Det här var bara lite bus. Jag tänkte aldrig att det skulle bli så stort, säger han.

På frågan om varför han valde att vara anonym så svarar han:

- Det var ett krav som jag ställde. Jag står ju för det jag har gjort, men tycker att det är lite skämmigt.

Vi har varit i fjällen

Av Tommy Brandt

Vi, alltså vår familj, har varit i fjällen och åkt skidor. När det gäller mig själv vet jag inte hur det gick till. Själva "åkandet." Ramlade gjorde jag i alla fall ett flertal gånger, vilket i och för sig kan se roligt ut på håll. Inte lika roligt för den som råkar ut för det. Det kunde jag bjuda på. En sån´ tur vi hade - att vi kom tillbaks helskinnade menar jag. Ta bara resan upp.

När vi nått huvudvägen, som skulle visa sig vara 75 mil lång, begrep jag att något undgått mig. Framförallt farten, tempot som tydligen måste hållas för att man skall komma i tid till den förhryda stugan. Nästan hela vägen mot norr, trodde jag att alla andra var klart försenade, så fort gick det. Visserligen var vår bil av äldre datum, men ändå.

På min fråga, svarade min fru, att hon inte anmält oss till något rally. Vad barnen i baksätet tänkte på fick jag aldrig något svar på. De fick i och för sig aldrig frågan.

Nåväl. 90 kilometer i timman är en hastighet som vi har på många av våra svenska vägar. Åtminstone har jag sett detta under sommartid, när snön inte hänger tung på våra vägskyltar. Vilken hastighet som gäller vintertid vet jag inte men det verkar som om man

nästan kan köra fortare när snö och köld lagt sig över avlångt land. Måste man ha så bråttom?

Nja, så här tror jag. Vissa människor gör med enkelhet 110 på vägen utan att vara i tidsbrist, även där skyltningen så tillåter 90.

Skulle man fråga "snabbåkarna", varför så fort?, fick man säkert en blick som andades 740-760 eller 9000. Plus en huvudskakning som skulle säga; "du hänger inte med grabben." Ett knep som vi kom på, var att helt enkelt stänga av vår bil. Vi åkte med av bara farten.

Efter halva vägen ungefär, gjorde våra tomma magar sig påminda. Vi var hungriga, och behövde således något att äta. Nu började vår jakt efter föda, säkert nedärvt i många led. Alla i bilen höll noggrann uppsyn efter det som var det vanligaste för oss. En korvkiosk.

Naturligtvis hittade vi en. Genom en sinnrik manöver med ratten, som jag fortfarande kallar "mästerlik", kom vi ur "ledet."

Korv, pommes frites, hamburgare och diverse tillbehör inhandlades. Min mage ville ha potatismos till korven. Utan att beskylla kiosken för falsk varudeklaration, undrar min mage än idag vad det var som låg på min bricka. Sen följde tidningsköp, godis, bensin och toalettbesök. När allt var klart lyste våra sinnen - bara 40 mil kvar. Att ta sig in i "ledet" igen var inte lätt. Det fordrades att en bil mer "gisten" än vår, fick stopp. En chans som vi inte missade. På väg norrut igen kände vi som målet var nära.

Vi körde ett antal mil, när min mage gjorde sig uppmärksam. En toalett var min önskan. När vi såg en bensinstation svängde jag rakt av. Imponerad av min våghalsighet fick jag i stället vissa problem med toalettnyckeln. Det löste sig till slut, och jag var lättad. Mer godis till baksätet och vi var på väg igen. Men i "ledet" kunde vi inte hitta plats, trots att jag verkligen la manken till.

När vi rådfrågat medhavd karta tog vi en "egen" väg. Kartan hade icke fel, och jag fick en känsla som sa att vår bil var fullt funktionsduglig. Det gick lite långsammare och det passade både bil och oss bättre. Kanske det behöver påpekas att vi hade vinterdäck.

Närmande oss målet fram emot kvällstid vågar jag säga för hela familjen, att vi blev glada. Kväll, mörker och belysning som visade upp snöns sträckning upp mot fjällsidan. Lägg till en skidlift som strävade mot högre rymder, förmodligen gick den även ned, så kände vi oss hemma, även om vi var borta.

Inkvartering i en stuga omhuldad av snö och en hel vecka framför oss. Kan man önska mer? Ja, det fick väl vara en tänd brasa då. Pojken vår, stod och tittade en stund på mitt gnidande av pinnar, och kunde till slut inte hålla tyst. Farsan sa han, det finns tändstickor.

Han tände brasan. Det fanns en tv i stugan. Den visade bara snö. Att jag dragit ur antennsladden talade jag inte om för någon. Det kan låta nesligt gjort, men vi klarade kvällarna bra med kortlek och Fia-spel. Förmodligen var det jag som var "knuff."

Efter en sömnrik natt var vi stärkta i våra förväntningar om en fin och snörik vecka i norr. Här bör infogas att hela vår familj är född och uppvuxen i trakterna runt Göteborg, vilket förmodligen gör att vi reser norrut, för att hitta snö. Här glider vi mest omkring på ishala vägar.

Men, måste det gå lika fort i backarna, som en 740 gör med mycket snö under däck? I backen åkte en yngre förmåga förbi mig, och jag tyckte mig höra "gubbdjävlar" flytta på dig.

Som om jag inte försökt detta, flera gånger dessutom. Kanske hade jag kommit in i någon nedfart märkt med svart? Efter att åkt liften uppåt, krånglat sig ur densamma och fått imma på glasögonen är det inte lätt att se skillnad mellan olika färger. Övriga i vår familj klarade sig bättre.

Åtminstone sa dom inget till mig. Ja, det var en gång som både dotter och son undrade vad jag höll på med. Hur i hela fridens namn skulle jag kunna förklara det, när jag inte hade en aning om hur man tar sig nedför brant backe på ett propert sätt.

Vi åkte även på "längden." Skillnaden på längdåkning och utförsåkning, har jag aldrig begripit. Min kropp lyder under gravitationen, varhelst jag befinner mig i snörik terräng. Det gäller för övrigt var jag än befinner mig.

En morgon såg jag en kille stå och valla sina utförsskidor! Ett för mig livsfarligt moment. Inte själva vallandet, men det som väntade efter att man ramlat ur liften. Det måste ju gå spikrakt ned mot slätmarken som väntade på ankomst.

Vi hade i alla fall en fin vecka, inkluderat mina fall, och jag önskar att alla människor fick en chans att få uppleva detsamma.